

MANTANA 1

Občasník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 11, číslo 1

Leden 2008

ÚVODNÍK Tichý pozorovatel

Tak bych nazvala sama sebe, když jsem měla možnost absolvovat tento víkend Poslední slanění Vysokoškolského Alpského klubu Chemie Praha. Kvůli této akci jsem obětovala Be4party a následný běh na Jedlák – hamba.

Jediným pozitivem byl z mého pohledu pouze výběr místa a sice rekreační oblast pod Pantheonem na Malé skále v Českém ráji. Prostorná klubovna s vlastní kuchyňkou a dostatkem místa i soukromí v přilehlých vytápěných chatičkách.

Celá akce probíhala v duchu „každý si dělejte, co chcete“. Po páteční opíječce nebyla k vidění ani noha. Část účastníků chrněla, ti zdatnější odjeli do Bedřichova na běžky či na lyže. Co se dalo dělat? Vyrázili jsme s Matym a s Barčou na nedaleké Suché skály. Kdo ještě nebyl (nelezl) na Suškách, vřele doporučuji. Nádherná, velká pískovcová oblast s dlouhými, dobře zajištěnými cestami. Tam jsme si zavzdychali, že je zima, sněží, že Maty nemá sedák a že na pískovci nemůžeme lézt. Večer byl naprosto neorganizovaný, takže se postupně vytvořily jednotlivé nepočtené skupinky, které popíjely a klábosily o věcech zcela běžných, každodenních. Škoda, těšila jsem se na nespoutané dobrodružství, hrdinské činy chrabrých horolezců, dobyté vrcholy a nebojácnost horolezcovy ženy.

Ale aby té kritiky nebylo příliš, velmi zajímavé a poučné bylo večerní promítání fotek a videí z letošní expedice Nangmah Valley v Pakistánu, výška 6 447m.

Zbytek večera jsem už jenom hrála šachy a karty a další společenské hry, kterými si člověk unaví hlavu, aby mohl jít už konečně spát.

V neděli ráno jsme vypadli brzo, abychom stihli ještě malý výlet do další pěkné lezecké oblasti – Drábské světničky. Středověký hrad z husitských válek, obklopen vysokými skálami s osazenými kruhy a nádhernými lezeckými liniemi. Už tam mám vybráno, do čeho se hned z jara pustím.

Takže milí chomutovští horoklubáci, buďte rádi za naše krásné Poslední slanění plné hudby, tance, soutěží a pohody a myslím, že velký dík patří organizátorům a všem, co přiložili ruku k dílu, protože ne všude se zadaří.

Hanka Hafinka Hefnerová

Fluchtkogel 3.479 m

5. - 8.7.2007

Leoš LeToš Dvořáček

Mára Dvořák + Honza Ungr + LeToš Dvořáček

Asi dva měsíce po svém úrazu jsem dospěl k názoru, že je třeba vyzkoušet, jak se bude můj amputovaný prstík chovat na ledovci a ve vyšší nadmořské výšce. Jako cíl jsem vybral jeden z vrcholů ve skupině Ötztálských alp, v údolí, které jsem dosud neměl tu čest navštívit.

Vyrážíme s Márou a Honzou v pátek dopoledne z Chomutova a musím říci, že to nebyla úplně správná volba. Silnice jsou ucpaný a ve Ventu, jako výchozím bodě jsme byli zbytečně brzy. Jelikož to vypadá na deštivou noc, snažíme se najít nějaký vhodný místo na přečkání.

Neúspěšně. Po courání v okolí Ventu nakonec volíme camp u potoka kousek pod vesnicí. Stavíme stan a celtou ho spojujeme s autem, čímž vzniká zastřešené místečko pro vaření a večerní klábosení. Na noc zalézáme s Honzou do stanu a Mára bere za vděk vnitřkem auta.

Ráno rychle balíme a v osm vyrážíme poměrně na těžko vzhůru údolím. Hodláme být nezávislími poutníky na cestě k vrcholu, i když nakonec tuto roli nehrajeme důsledně až do finále, ale přijímáme komfort chaty k přespaní. To

ale trochu předbílám. Nejdříve si musíme prokletit cestu kolem Hochjoch-hospitze (2.413 m), kde dáváme polední pivko a pokračujeme dále.

Odpolední procházka ku Brandenburger-hausu (3.277 m) je ve znamení slabších, či silnějších dešťových přeháněk, které výše přecházejí v přehánky sněhové. Zřejmě to obklopující počasí bylo hlavním motivem pro naše „zbabělé“ rozhodnutí přespat na boudě. Když jsme se k hütte konečně asi v šest večer dohrabali, šlo o jasnou volbu. 8 euro za noc v suchu a teple byla pro nás tentokrát jasnou volbou. Na boudě jsme se nakonec ještě seznámili s párečkem z Liptovského Mikuláše, kterej tady už nejednu letní sezónu pracuje v kuchyni. Nakonec jsme dostali ještě slevu a odznáček chalupy.

Vrchol máme na dohled a tak vyrážíme s námořnickou rozvahou asi kolem desáté. Před námi je již jedno početné družstvo, které nám obnoví stopu k vrcholu a tak v pohodě kráčíme ledovcem k masivu Fluchtkogelu. Když dojdeme k úpatí vlastní stěny, vidíme naše předskokany sestupovat pravým hřebenem. Trošku mi to kazí radost, protože my hodláme přejít přes vrchol a sestoupit na druhou stranu do vedlejšího údolí. Vypadá to, že sestup budeme muset razit samy.

Zatím se tím nezabývám a vyrážím přímo stěnou k tušenému vrcholu. Sněhová pláň se poněkud přikříží a pro kluky to alespoň bude trochu zajímavější. Asi v poledne jsme na vrcholu, z kterého není lautr nic vidět. No hnuš velebnosti! Chvilku si užíváme vrcholového opojení, ale celkem brzy se vydáváme na sestup. Nejdříve po spojovacím hřebenu na

severní předvrchol a pak dále po severním hřebenu dolů do Gepatschjochu (3.241 m). Hřebínek byl celkem zajímavou lezeckou pasáží, připočítám-li naše krysy na zádech a skutečnost, že pro kluky to byl takřikajíc křest ohněm. Asi tři hodiny jsme sestupovali na Vernagthütte (2.766 m). Cestou si Honza ještě stihnul zabouderovat na místním skalním hříbu. Na chatě dáváme svačinku-večeři a rozhodujeme se co dále. Vzhledem k tomu, že jsme se svým výkonem spokojeni a další ambice se nedostavují, svorně se shodujeme v sestupu do Ventu. Vychutnáváme si večerní idylický sestup do civilizace a o něco méně idylickou noční zpáteční cestu do České kotliny.

Díky chlapci za pěkný výlet!!!

Horám Zdar!

LeToš.

Z chorých mozků:

- Zabloudil jsem na pláni, protože tam byly vysoký stromy. (*Atom*)
- Juico jezdí na vodě i ve čtyřicítce. Ne stupňů, ale teploty. (*Šiška*)
- Koupíme si skálu, oplotíme jí a každý rok tam budem dělat Horezdary. (*Šiška říká Leošovi*)

Je konec roku 2007 a já bych se tady měl chlubit co všechno jsme v HK stihli a vykonali. Ale nebude to tak jednoduché. Lecos jsme zvládli. V podstatě téměř všechny akce HK jako v minulých letech. Co mi tedy chybí? Lidi! Myslím mládež. Ať dělám co dělám, zájem je slabší a slabší. A ti, kteří přijdou, nakouknou a zmizí. Babo rad. V penězích to není, první rok si u mne začátečník může zapůjčit vše co k lezení potřebuje. Za symbolický peníz do prasátka, které jim je stejně o „Mikulášské a Vánoční stěně“ vrátí.

Za příspěvky 200-300Kč za rok jim dáváme k dispozici tělocvičnu a umělou stěnu s bouldrem, sebe, svůj volný čas a horolezecké zkušenosti a znalosti (víte kolik stojí 3měsíční kurs v Horoškolce?). Vybavení, osobní lezecké i veškeré ostatní věci nutné k lezení jako lezečky, lana, přilby, zajišťovací prostředky a jiné k výcviku i pobytu v přírodě. Knihovna HK a Horoklubu jim nabízí horolezecké časopisy, výukové knihy, horoprůvodce. Oddíl má i lavinové vyhledavače „pípáky“.

Tedy není to tím, že by nebylo čím a za co. Nemohu přijít na to proč tady chybí to – chtít. Přitom je dnes lezení populární sport, v Praze na stěnách stojí lezci za velké peníze fronty. Ve skalách je taky lezců dvojnásob proti časům minulým. Takže poradte a přijďte s nápadem, nebo lépe přijďte s novým členem horokroužku.

Tak abych jen „neplakal“. Je dobré, že v závěru roku se vykristalizovali z našich členů HK ti, které to opravdu baví, lezou, mají zájem a nechodí se tam jen tak vyblbnout. To jsem rád a jsem spokojen s těmi, kteří vydrželi. Doufám, že s nimi uděláme ještě krok do znalostí i do skutečných skal a hor, a že z nich přerostou kvalitní lezci do dospělých řad Horoklubu. Potřebuji k tomu jejich zájem, moje zdraví, které mi poslední roky dává zabrat, a bral bych dobrého lezce, pomocníka nebo pomocníky. Oni ti mladí potřebují příklad a ne jen takové tlachání hubou, čehož se jim bohužel dostává ode mne, a neokecám to žádnými kecy o zdraví. Takže mladí a dobří lezci Horoklubu vyzývám vás, přijďte, pomozte. Dáte do toho svůj čas a úsilí. Ale není to zas až tak špatné, zjistíte například, že tím, že učíte jiné, zlepšujete svůj rozhled a znalosti i vy. Krom toho, jak jsem vždy říkal, pro tyto lidi jsou věci a materiál HK vždy k dispozici.

To byl úvod, fuj tajxl, a teď rekapitulace. Jak nám to v tom roce pěkně odsejvalo. Ostatně roční program máme již v posledních letech vytížený do maxima, myslím plánovaný. Co všechno z toho stihneme, je na vás, vašem chtění, zájmu a času. A samozřejmě jde i o můj čas a bohužel i zdraví. Takže můj návrh je – využijte nás dokud a kdykoli to jde.

Tak od ledna. V zimě se vždy s mládeží soustředíme na lezení v klidu a teple tělocvičny na umělé stěně Horoklubu. Zlepšujeme fyziku a techniku lezení. Dlouhé zimní měsíce zpestřuji soutěží o nejaktivnějšího a o nejlepšího lezce HK. Kluci sbírají buď body nebo čisté přelety. Průběžně se na stěně učíme prakticky základy metodiky, proto, abychom na jaře již vyrazili do skal a trochu něco uměli. My „starci“ jsme kdysi umělé stěny neměli, a tak nám vše trvalo ve skalách déle a s větším rizikem. V tělocvičně je daleko více bezpečno a teplo. A máme na to celou zimu. Takže učíme se jištění, slaňování, sebejištění, chytání pádu, i vyzkoušení pádu, uzlovací techniky, jümarování (s jümary, Tibloky, prusíky), udělat Tyrolský travers, naučit se zachránit sebe nebo kamaráda po pádu a z průšvihových situací. K tomu ti kteří chtějí, naučí se s námi vše co patří k teorii okolo lezení. Abych věděl co, kdy, jak a k čemu mohu použít, aniž bych se zabil nebo zmrzačil. Jen hloupý přijde k Hudymu do krámu a řekne: „dejte mi nějaké lano, já chci lézt“, a vyrazí do skal aby zjistil až když leží na „podlaze“ s rozbitou hubou, že „tohle“ měl udělat „takhle“, a že nevědět a neznat v praxi často moc bolí.

A teď si ještě připomeňme, že je zima, a že v zimě jsou hory nádherné a lezení v nich krásné a také daleko více bodově hodnocené. Tady daleko více platí co znáš a umíš, to se ti vrátí. Zimní rozbití si huby v horách často znamená, že zahyneš. Ale když ti příroda přeje, máš tady nádhernou změnu k letnímu technickému lezení. Trojkové cesty se často dají „vyjít“ v mačkách a s cepíny, technické cesty jsou těžší a tedy lákavější, přidáme k tomu dnes populární skialpinismus nebo výstupy na sněžnicích, ještě lákavější je lezení v ledu, kde jsou „zbraně“ a rámové mačky nezbytné. K tomu je nutné se umět vybavit – obláci, zimní matroš je jiný než letní, znalost meteorologie je podmínkou k životu.

V Horoklubu a HK mačky máme, cepíny máme, sněžnice máme, „trubky“ do ledu máme. Když přijde zájem (a letos je to v plánu), naučíme s tím kluky zacházet, ale také přespat v záhrabu nebo iglů, chůzi po ledovci, vytažení kamaráda z trhliny, nalezení lavinou zasypaného kámoše (máme „pípáky“), jištění na sněhu i v ledu. Je toho dost, abychom se v zimě nenudili. K tomu musím přidat, že alespoň v Alpských zemích a u horských vůdců a záchranářů se předpokládá, že umějí lyžovat, dobře lyžovat. Alespoň základy o lyžích, skialpech a mazání, vás také naučíme.

No a přijde jaro. Začali jsme a začínáme vždy okolo poloviny března, kdy „roztají ledy“ a vyleze sluníčko. Soboty nebo neděle do Perštejna. Rychle to uteče, přijde duben a my dáváme jedou v týdně tělocvičnu a jednou Perštejn (lezeme od 16,00 do 19,00hod). Soboty tentokrát již věnujeme objížďení a lezení na Svatošských skalách, na Kozelce a na Bořeni. Je to skalní lezení. Začátečníci na „dobrém“ konci lana,

pokročili se učit lezení na prvním, tedy na tom, kde se padá. Zakládání postupového jištění všeho druhu mají od HK k dispozici. Ale jde i o to umět se zapsat do vrcholové knihy, orientovat se v oblasti, horách, na skále. Znáť CHKO a dodržovat dohodnutá pravidla.

A přijde květen, oschne „písek“ a my vyrazíme do Českosaského Švýcarska, máme to kousek, 100km. Na písku u mne kluci jen zcela vyjímečně do 18ti let mohou vyvést cestu, učí se na druhém konci lana, ale jistí se shora (jistit tzv. „na udici“ je na písku zakázáno). Jištění na písku je náročnější a často jenom „morálové“. Ale stovky věží, tisíce cest v nádherném prostředí, dělají z lezení na písku požitek. Někteří z lezců zůstávají celoživotními „pískáři“. Takže Bürschlické skály, Tisá, Ostrov, Anglický parčík, tam jsme rádi. Ti kteří pro to něco udělali (pravidla v HK jsou dána), mají od Horoklubu pojištění do zahraničí, a my je můžeme vzít i na německou stranu, např. do Bielatalu, Rathenu apd. Na jaře je na tohle všechno málo víkendů.

A co v létě, o prázdninách. Nabízíme, a byli jsme, lezecký pobyt s instruktory v italských Dolomitech, na který se nám poslední leta daří získávat dotaci, která to mladým finančně zpřístupní. A pro ty, kteří teprve začali nebo jim ještě není 15let, máme v nabídce lezecký tábor s instruktory od ČHS v některé oblasti pískovcových skal v ČR.

Pak přijde podzim, začíná školní rok, a my se scházíme opět v tělocvičně, protože již začínají být krátké dny a je brzo tma. Snažíme se dělat nábor a přivést k lezení nové zájemce o krásný sport. Práce s mládeží má totiž oproti práci s dospělými lezci tu vlastnost, že vy je naučíte, vyipláte, a oni odrostou a odejdou mezi dospělé lezce. A vy máte prázdnou tělocvičnu a stěnu, a dělejte s tím něco. A tak začínáme opět znova, učíme základy začátečníky, pokročili se zlepšují, a také mi pomáhají a učí ty mladší. Ono jim to trvá tak 2-3roky než se naučí alespoň zčásti nebo dobře to co k lezení patří a co máme v programu. Když do toho jdou, mají to akorát do doby, kdy končí ve škole, ale i v HK. Ti, které to chytlo, pokračují v Horoklubu již samostatně.

Závěr roku v Horokroužku zpestřujeme i pro děti dospělých členů Horoklubu akcemi „Mikulášská stěna“ a „Vánoční stěna“. Na té první si lezou pro cukrátku, na té druhé soutěží a baví se. Starší 15ti let se mohou účastnit i akcí Horoklubu (jako je Poslední slanění nebo Zdobení vánočního stroměčku, Běh na Jedlák). Také mohou chodit na stěnu v hodinách dospělých mimo HK, při splnění daných podmínek.

Závěrem díky Horoklubu a jeho členům a instruktorem, kteří se na tomto programu mládeže podílejí a pomáhají. Sám bych to nikdy nezvládl. Velice dobře funguje i spolupráce s chomutovskou větví mládeže Horoklubu, navzájem se s kadaňskou mládeží doplňují.

Takže kluci a holky z HK Horoklubu vydržte a ať vás to baví. Jirko, Jardo, Pepo, Tomáši, Davide, Zdenku, Tomáši, Dane, Kubo, Honzo, Stando, Pepo, Nikolo, Michaelo, Ríšo. A aj vy chomutovští.

Ved. kadaňské větve HK Horoklubu mládeže

Bohouš

BE4 PÁRTY

V pátek 30.11.2007 se v horském hotelu na Svahové konala tzv. „Before“ párty. Původně to měla být „After párty“ po Běhu na Jedlák, ale protože kapela už měla sobotní večer zamluvený, museli jsme akci přesunout na pátek. K tanci i poslechu hrála výborná kapela **Petr Kalandra Memory Band** s Mírou Kuželkou a každý, kdo přišel, toho určitě nelitoval. Přestávky mezi hraním jsme jako na slanění vyplnili různými soutěžkami, nechybělo samozřejmě tradiční podlézání stolu. Na ranní odjezd kapely určitě nezapomenou všichni, kteří tlačili jejich auto, obuté na letních gumách, do toho kopce od hospody.

Škoda jen, že nás nebylo víc, mohla být větší legrace, ale aspoň bylo více místa na parketu.

Jířa

Už asi týden před Poslední slaněním jsem zvědavě sledoval předpovědi počasí a zjišťoval jestli opět nezklame a bude hnusně. Zažil jsem již asi čtyři slanění a pokaždé bylo stejně – déšť, sníh, bláto, vítr. Bohužel vše nasvědčovalo tomu, že letos tomu nebude jinak. Navíc rosničky hlásily, že o víkendu má na horách napadnout až půl metru sněhu. A že měli pravdu, jsme se přesvědčili už v pátek odpoledne při cestě na Kateřinu. Za Boleboří nás zpomalily sněhové jazyky a prudký nárazový vítr. Já s Letošem na zadním sedadle jsme se radovali jak malé děti, že konečně sněží. Jiného názoru byl ale Broněk, který se s přilepeným obličejem na čelním skle snažil celou situaci zvládnout. Cestou si v rámci tréninku vytáhneme jednu Felicii z příkopu a již s nasazenými řetězy pokračujeme na Horu sv. Kateřiny do Horského domova, kde se Poslední slanění koná.

V pátek večer se nás i přes nepřízeň počasí sešlo neuvěřitelných 17 kusů. Kytary se tentokrát nekonaly, protože chyběl hlavní kytarista, takže jsme se museli spokojit s jukeboxem. Zábava se rozjela opravdu solidně. Vrcholem večera byl Pepíno, který zahodil boty a po zbytek večera je hledal. Úspěch také sklidil Blahoušův striptýz.

V sobotu ráno jsme se probudili do krásného počasí. Krajinu pokrývala vrstva sněhu. Postupně se začínají trousit lidi na hru. Sešlo se nás poměrně dost. Trasa hry byla naplánována po okolí Kateřiny. Kudy přesně nevím, protože byla hrozná mlha. Cestou jsme absolvovali několik soutěží, které se organizátorům opravdu povedli. Bylo to například trhání ocásků soupeři nebo prolézání obručí, která se ukázala jako obzvláště vypečená, protože obruče byli menší než se původně zamýšlelo. Největší zábavou mezi soutěžemi byla koulovačka a tak jsme byli všichni řádně promočení. Nakonec nás předseda dovedl na místní skalky, kde jsme vykonali akt Posledního slanění a poté se odebrali do hospody. Naplánovaná byla ještě návštěva rozhledny, jenže kvůli špatné viditelnosti to nemělo smysl.

Přibližně v sedm hodin začal hlavní program. Hráli opět hudební skupiny River a Album. Atmosféra byla jako vždycky super. Povídalo se, tančilo, pilo... Nadále pokračovala soutěž mezi družstvy ve formě menších soutěжек. Samozřejmě nechybělo klasické podlézání stolu. Novinkou bylo pití FEMLU na čas. Kupodivu nikdo ze soutěžících se nepozvracel. Zábava probíhala až do ranních hodin.

No a neděle? Tu radši nebudu popisovat.

P.S.: Omlouvám se, že popis sobotního večera je tak strohý, ale víc si toho nějak nepamatuji. Fakt nevím, jak je to možný.

Pája

Protože 25.10.a 26.10. mají děcka prázdniny, využíváme prodlouženého víkendu a vyrážíme na čtyři dny na podzimní soustředění do Itálie. Předpověď je sice dost špatná, ale když už jsme to dětem slíbili, tak ve středu večer odjíždíme směr Arco. Ve čtvrtek nad ránem po delším bloudění přeci jen nacházíme piknikáč v Lomasone a uleháme do spacáků.

Dopoledne se počasí sice netváří příliš přívětivě, ale kolem oběda již vylézá sluníčko a my můžeme celé odpoledne lézt jenom v tričkách v novém sektoru. Díky dobrému zajištění si děcka mohou vyzkoušet lezení na prvním konci lana a všichni si to náležitě užíváme. Na překrásné lezení se zasněženými vrcholy Dolomit v pozadí budeme ještě dlouho vzpomínat.

Zato v pátek už od rána prší a tak celý den trávíme v piknikáči hraním různých her, odpočíváním a likvidací zásob jídla a pití. Večer déšť konečně ustává a my jen doufáme, že se meteorologům vyplní předpověď na zítra, podle které má být zase hezky. A opravdu to vychází. Sobotní ráno je opět ve znamení slunce, takže přejíždíme do Pietra Murata. Dělíme se na tři lezecké skupiny, přičemž každá leze jinou cestu. Já jdu s Luckou a Janou „Via Claudia 5b“, 500m, 16 délek,

Broněk jde s Tomem a Týnou „Via Teresa 5c“, 450m a také 16 lanových délek a Honza s Pětou lezu „Via Similaun 6a“, 400 m a 10 délek. Postupně všichni dolézáme na vrchol, sestupujeme zpět pod stěnu, balíme věci a vracíme se k autu. Společně pak přejíždíme do kempu, kde stavíme stany a po sprše jdeme na zaslouženou pizzu, protože stihnout za odpoledne takto dlouhé cesty byl od děcek opravdu slušný výkon.

V neděli po snídani balíme stany, platíme kemp a dělíme se na dvě skupiny. Broněk, Tom, Týna a Pěťa jdou ještě lézt kratší cesty, zatímco my ostatní musíme zpět domů, protože děcka jdou zítra do školy a musí se ještě večer připravit na vyučování.

Myslím, že tato akce byla pro mládež příjemným završením letošní lezecké sezóny na skalách.

Účastníci: Broněk Bandas, Jiří Šťastný, Honza Unger, Tomáš Hyksa, Lucka Lamparová, Jana Šafrová, Týna Švambergová a Pěťa Šišovská

Jiří

Poté, co mi odpadly všechny větší horolezecké akce kvůli nedostatku času, jsem si řekl, že bych si měl alespoň něčím vylepšit chuť. Ke splnění mého cíle se nabídla náhoda, kdy jsem se v práci neočekávaně seznámil s kolegou Vládou, který se popsal jako milovník hor, konkrétně Vysokých Tater. Dále mi o sobě sdělil, že ho úraz po pádu ve Skaláku vyřadil na rok a půl z lezeckých aktivit a tudíž by se rád do "toho" zase dostal.

15. 7. 2007 Cesta nočním vlakem probíhala v klidu, v kupíčku jsme byli sami, ale o kvalitním spánku se nedá hovořit. Vlak nás vyplivl ve Štrbě, která se probouzela v ranním slunci. Zubačkou jsme si to zamířili do vesnice Štrbské pleso (1355m). Plně naložení pokračujeme na Popradské pleso (1500m), kde nám obsluha sděluje, že se zde již neprovozuje tzv. poval pro horolezce a cena za postel v turistickém pokoji je 420,-SK.

To nám hatí plány, ale my plní chuť pokračujeme směrem Chata pod Rysy (2250m). Poslední dobou jsem z důvodu pracovní a školní vytíženosti seděl jen na zadku a teď mi krysa za krkem dává pěkně zabrat, ale já se nedám, hekám, funím, ale jdu. Najednou Vládů vřelým pozdravem zastavuje nějaký slovenský borec. Po jeho odchodu se dovídám, že se jedná o horolezce-reprezentanta SR Martina Heugera. Přecházíme úseky zajištěné řetězy bez viditelných problémů, ale turisté, které jsem si nazval "masňáci", mají s přechodem zajištěného úseku problémy. Tak a jsme u chaty, mám toho plné zuby, zde dostáváme ubytování v patře chaty na pryčně, pod střechu se vejde asi 20 osob. K dispozici jsou deky a v ceně 350,-SK (sleva pro horolezce s ČHS ze 420,-SK) je vydatná snídaně v podobě švédských stolů. V chatě se sice nenachází koupelna ani záchod, ale je možné provést hygienu ve vodě, která stéká ze sněžných splazů, voda má 3°C (naměřeno hodinkami s teploměrem). Záchod s výhledem do údolí se nachází asi 90m od chaty.

Rozhodujeme se pro výstup turistickou cestou na vrchol Rysy (2499,6m) přes sedlo Váha (2339,7m), odkud hledíme na vrchol Gánok a jeho galerii, která je díky vysokým teplotám celá suchá (jak jsem se dověděl, takový malý div). Vládů tuto scénérii komentuje slovy "Ty vole, to je ale bomba!!!". Na Rysech je velké

množství masňáků, kteří znemožňují jakékoliv potěšení z vrcholu. Po chvíli otáčíme a vracíme se na chatu, kam již dorazil horolezecký oddíl z Pardubic (cca 12 dívků ve věku kolem 15 let) a právě spí, přestože je odpoledne, v tichosti tedy připravujeme materiál na zítřejší den. Večer se seznamujeme s obsluhou chaty s Janou z Popradu a Kamilou z Ostravy, které zveme na slivovici, ale než vůbec stačí dorazit ke stolu, tak jdou znaven spát.

16. 7. 2007 Krásné ráno slibuje vysoké teploty kolem 30°C a stabilní počasí. Vyrážíme do Mengusovské doliny s úmyslem lézt na Žabím koni, abych se vůbec seznámil s tatranským lezením. Nevšimli jsme si však, že od řetězů vede traverz k nástupu. Jsme již na suti v blízkosti Žabích ples a vidíme dvojici, jak správnou cestou míří k nástupu "naší cesty". Operativně se rozhodujeme pro Štaflovu cestu na Volovku, klas. V.

Jde o hezkou a poměrně jednoduchou cestu, jejíž 4 délky jsou poměrně odlišné, prosty fixního jištění, pouze štandy jsou tvořeny borháky. První tři délky lezeme v bundách, ale v poslední se již potíme v tričkách. Asi po 2 1/2 hodinách lezení se nacházíme na jednom předvrcholu Mengusovského Volovce (2227,5m). Vládů zná sestup slaněním komínem v totožné stěně, ve které jsme lezli. Ke slanění je třeba sestoupit terénem plným volných kamenů, pár metrů si raději přijistujeme. Jsme u slanění a Vládů mi říká: "Tak parde, to je to slanění". Tak trochu kysele se dívám na smyčky okolo dvoumetrového žudru, který je přeložen dalším kamenem a snažím se najít v blízkosti nějaký slaňák (později jsem se dočetl, že zde měl být slaňovací řetěz). Ale nic, co naplat, Vládů se spouští a mizí mi z dohledu, až po hodně chvíli slyším pokyn, že můžu také slaňovat. Pohladím smyčky, poprosím kámen, aby držel a už si to frčím dolů. Naštěstí jsou další dvě slaňovací délky zajištěny borháky, což mě uklidňuje. Pěkně si mákneme při stahování lana z první délky.

Seběhneme k plesům, kde se sluníme a vykecáváme s jinými horolezci, začínám Vládů alespoň trochu poznávat, je dost společenský, je silně nadšeným horolezcem a v jeho slovníku se často nachází slovo Démon a Pard. Poté se již kocháme přírodou a zvolna stoupáme k chatě. Zde si navaříme a sedneme si ke starším horolezcům, kteří se zmiňují o osobním setkání s legendárním Mírou Šmídem. Pomalu se stmívá, slivovice ubývá, hovoříme při lampě, jejíž plamen podtrhuje atmosféru romantického večera několika spokojených lidí.

17.7.2007 V noci jdu na záchod a naproti počasí ve dne mám pocit, že snad i sněží, kosa, že by psa nevyhnal. Ráno Vládů kouká jak vrána, slivovice mu

zrovna neudělala dobře, po výborné snídani a půl hodce spánku je Vláďa zase fit.

Tak jsem se dověděl, že včera domluvil s Kamilou, která se právě nachází v chatce u Popradského plesa, že si s námi půjde zalézt. Balíme tedy plnou bagáž a rozumným tempem sestupujeme do údolí. Při příchodu k chatkám nás vítají sluníci se dívčiny pouze ve spodním prádle, raději navrhuju brzký odchod za lezením. Zde se nachází i Jana, jdeme tedy pod Polskou cestu na Ostrvu klas. IV.-V. Plán byl takový, že polezeme ve třech, první Vláďa, Kamila a nakonec já, v případě problémů Kamile poradím. Poté slaníme a Vláďa tutéž cestu vyleze s Janou. Cesta se skládá ze tří délek bez fixního postupového jištění, na štandech se nachází po prvních dvou délkách skoby. Cesta nebyla ani zdaleka tak jednoduchá, jak by se zdálo. Menší problém nastává hned na začátku druhé délky, kdy je komín zasypán kamennou lavinou. Hned vedle komínu se nachází převisek, který je však opatřen madlem. Toto místo je přeženo bez shození jediného kamenu, pak však následuje žlab s jemnými chyty, které jsou zarostlé mechovým humusem. Kamila si však vede dobře, pouze jednou odsedává a asi po 2 ½ hodinách si gratulujeme na konci cesty. Ke slanění bychom museli jít přes exponované žebro, po cca 40 m dlouhé lávce, což nakonec pro nezkušenost Kamily zamítáme a jdeme na vrchol Ostrvy (1984m).

Po dosažení vrcholu sestupujeme v lezečkách po normálce ze sedla Ostrvy k plesu, nožky pěkně hoří. K nástupu se doplázíme celkem za 5 hodin a Jana zde stále čeká, pěkně opečená od sluníčka. Následně naše kroky vedou k chatě u Popradského plesa, kde popijeme pivka a trávíme opravdu příjemný večer ve společnosti Jany (Kamila musela zpátky na Rysy).

18.7.2007 Ráno spolu s Janou utíkáme zpět s "baťuškem" na Rysy, s tím, že si zalezeme Žabího koně. Docházíme v dobrém tempu k řetězům, postupujeme horizontálou doleva v úmyslu dojít k nástupu Žabího koně, v prvním trochu krytém žlabu před zraky turistů překrámejeme potřebné věci pro lezení a batohy zanecháváme za kamenem. Po nějaké době stojíme u rozpraskaného žlebu. Zprvu jde o jednoduché lezení, které zvládneme sólo, asi po 10 m se dostáváme na polici a opět ke žlábků. Zde se nachází skobka a já si netroufám na sólo výstup, délku si tedy odjistíme. Už zde cítím, že dnes nejsem v psychické pohodě. Na konci délky se již nachází vyšlapaný chodníček v trávě v prudkém svahu, kamenní muži signalizují, že jdeme správně. První Vláďa a už na mě křičí, ať se jdu na tu krásu podívat. Vstoupím za roh, zde mě pěkně prudce pohladí vítr a koukám strnule na krásnou, ale silně exponovanou linii Žabího koně. Dnes jsem opravdu vyměklo, po chvíli bez slov naznačuji, že na to nemám. Vláďa je trochu zklamaný, ale jak říká LeToš, alespoň je důvod se vracet.

Na Chatě pod Rysy si jdu chvíli lehnout, Vláďa se jde mrknout do Zlomiskové doliny. Probudí mě uřvaná telata z pardubického oddílu, rozhoduju se tedy, že zkusím vyjít na vrchol Českého štítu (2500m), hřebínkem obtížnosti 2 se dostávám na velkou polici, kde potkávám Vláďu, který se mnou vystoupá pomocí řetězů (obtížnost 2-3) na předvrchol. Tvoříme fotky a užíváme si klid, najednou zase slyším křik děvčat od chaty. Ani tady člověk nemá klid.

Po příchodu do chaty zjišťuju, že se vedle mé postele nachází dívčina z Polska jménem Efka, která mě okamžitě zaujala už jen tím, že si prošla celou

slovenskou stranu Tater sama. Mluvíme mezi sebou anglicky, Efka na Vláďu polsky, on na ni česky, prostě Babylon. Užíváme si opět krásný večer.

19.7.2007 Po vydatné snídani se rozhodujeme, že kousek doprovodíme Efku, jejíž kroky míří přes vrchol Rysů na polskou stranu Tater. V poklidném tempu

stoupáme a necháme se hladit vycházejícím Sluncem, jehož paprsky hřejou čím dál větší silou. Vystoupáme na vrchol, který je díky relativně brzké ranní hodině ušetřen náporu turistů, dokonce je možné vytvořit vrcholové foto. Po chvíli odpočinku pokračujeme na polskou stranu, zde je hora podstatně strmější než česká strana a je zajištěna asi 200 výškových metrů řetězy. Hned pod vrcholem se nachází bivak, ve kterém provedla potřebu spousta lidí. Když jsme došli nakonec řetězů, rozloučili jsme se s Efkou a hned to otáčíme k vrcholu. Někde nad námi neopatrný Polák shazuje kámen, který se valí hodnou chvíli, naštěstí odlítává za pilíř. Na vrcholu jsme asi za 20 min. a pak docházíme k chajdě, kde se zastavujeme jen na vaření.

Vláďu hypnotizuje vrchol Kopek (2354m) a já se nenechávám dlouho přemlouvat, abych se vydal po normálce na vrchol. Z vrcholových partií Kopek jsou nejhezčí výhledy na několik stran, když poměřuju očima délku trasy z Mangusovské doliny až na vrchol Rysů, tak se mi skoro zatočí hlava. Jak říká Vláďa: "To je prostě bomba". Užíváme si poslední pohodové okamžiky v Tatrách a pak se vydáváme na chatu, kde balíme křisy a jdeme v rychlém tempu do údolí. U Popradského plesa si zacházíme k symbolické cintoríně, která je "ozdobena" velkým množstvím pomníků. Ve Štrbském plese nakupujeme pohledy a jedeme vláčkem do Starého Smokovce, kde jsem doufal, že si užiju povinnou dávku Halušek, ale nikde nenacházím žádnou restauraci, která by mé oblíbené jídlo vařila. To je praštěný, na Slovensku nedělají halušky, zalepím tedy žaludek utopenci. Z Popradu vyrážíme vlakem kolem 22.00 h, zpoždění má pouze 15min., sedáme si do kupé ke dvěma mladým Slovákům, kteří se neváhají podělit o borovičku Spiš, my jim na oplátku dáváme pivko. Cesta domů proběhla poklidně za pravidelného drkotání vlaku.

Musím říct, že Tatry na mě lezecky opravdu zapůsobily. Neodjištěné délky, nejisté štandy s úchylnými slaněními, hodně volných kamenů, prostě horský ráz. Díky démone za super výlet.

Účastníci zájezdu : Blahouš Kluc - Horoklub Chomutov
Vláďa "Démon" Kohoutek - horolezecký oddíl Stromovka

HOROKROUŽEK

Jak jsem byl s Jírou na semináři instruktorů ČHS pro mládež.

Víkend 17. – 18.11. 2007

Nebyl to seminář určený k přezkoušení teoretických i praktických znalostí instruktorů. Ten nás čeká v roce 2009 a asi to nebude žádná „procházka růžovou alejí“. Toto setkání bylo naplněno diskusí a předáváním zkušeností jednotlivých oddílů při práci s mládeží. Jak a kdo organizuje různé akce, a jakým způsobem na ně získává finanční podporu. Protože bez peněz to nejde. A informace a diskuse o tom, jak se budou posuzovat a hodnotit akce s žádostí o grant od ČHS. Byli jsme tu, protože platilo a platí, kdo se nezúčastní, nemá. A něco jsme se dozvěděli. Na rozdíl od nás se většina akcí dá nazvat tábory (pro všechny věkové skupiny), nebo to jsou akce s většími, ale ve dvou autech (to je podmínka). Naše akce 10dětí 15-18let lezecky do Dolomit se z toho vymyká, kladně. Jezdíme ale také se čtyřmi instruktory, a to nemá každý oddíl. Važme si toho a dělejme něco pro to, abychom náš instruktorský kádr omladili.

Fotky jsou ze sobotního odpoledne, kdy jsme se byli „vyvětrat“ na pláních a v lesích okolo Blatin. Jsou „nedaleko“ lyžařského centra Mikulov. Někteří hodili do auta běžky, a najeli zde až 40km. Někteří, jako já, zase sněžnice, a nachodili jsme v lesích podél skal v až 80cm závějích cca 15km, přišli jsme potmě, ale paráda.

A to byl poslední sníh na hodně dlouho.

Ahoj příště na sněhu, na zimní metodice
Bohouš Dvořák

Vánoční stěna Horoklubu v Kadani.

20.12. 2007

Tak jsme si zase zasoutěžili. Myslím naši mládež. Ti kteří přišli si opět užili recese a soutěžili v mých historických čepicích, skákali z příčnicku od stropu tělocvičny v mé staré zelené pláštěnce jako „netopýr“, lezli vzhůru stěnou jako „slepejší“ s čepicí přes oči. To je pocit, nic nevidět a šátrat po chytech.

K obecnému veselí přispěli i ti, kteří slaňovali v „Dülferovém sedu“ lano omotané okolo těla. Aby je nepálilo, myslím lano, navlékli na sebe velice „módní“ a stylové oblečení – 30 let staré oteplovací vložky do montérek.

Ze stěny se chvílemi ozýval hrůzný jekot, křik a funění. To když vždy dva soupeřící účastníci tzv. „gladiátorských zápasů“ byli v nejlepší a ne a ne toho druhého shodit a stáhnout ze stěny. Krásnou ukázkou soupeřících dvojic byli malej Jirka s Tomem, kteří si nic nedarovali a i po třetím klání to bylo stále nerozhodně. A tak si do krabice s cenama pro vítěze šli „hrábnout“ společně. A také jsem letos připravil úplně novou atrakci, kterou teď už budeme trénovat pravidelně v hodinách HK. Koupil jsem a namontoval tzv. „slack line“, což je 3cm široký popruh napnutý v délce až 10m. Trénují si na něm horolezci rovnováhu jako „provazochodci“. Žádná sranda, tedy naopak srandy bylo dost.

Tak příště, za rok ahoj Bohouš Dvořák

Mikulášská stěna Horoklubu v Kadani.

6.prosince 2007

Opět nám uplynul rok. A opět nám „Mikuláš Horoklub“ rozvěsil po celé stěně sladkosti. Akorát, že si pro to musíme vylézt, ale asi by nás to mělo bavit, vždyť jsme horolezčata. Někteří už sice docela věkem vzrostli, ale zase to mají naposled. Za rok už budou dospělí a to neba. Tož, viselo tam toho tolik, že to nestačili sundat, ani nemohli, bylo toho víc než dětí, a tak se to v závěru posbíralo a měli se i děti na akci „Zdobení vánočního stroměčku“ – pro lesní zvířátka.

Ahoj v příštím roce 2008, lezte, lezte dobře a hodně B.

Rozhovor s Párkem se uskutečnil dne 14. 12. 2007 v restauraci Pavouk v Chomutově u několika šálků čaje, přesto se Párek dokázal uvolnit a dovolil mi nahlédnout do jeho horolezeckého života. Z jeho vyprávění jsem pochopil, že náš krásný sport má opravdu rád.

Pavel "Párek" Suchopárek

- místopředseda Horoklubu Chomutov
- správce skal na Chomutovsku
- narozen v r. 1971 v Chomutově
- žije se ženou Petrou, synkem Šimonem a dcerkou Zuzankou v Chomutově

Kdy a jaké byly tvé začátky?

To bylo v roce 1993 nebo 1992, tehdy jsme spolu s Jardou Merhou, Vládou Štorkem, Zdeňkem Pelcem a Pétou Rybářem začínali na vlastní pěst v Perštejně, měli jsme statický lano, pět ruskejch karabin, lanovej prsák, kterej

jsme koupili v Prioru a sedák. Později jsme hledali nějakou horolezeckou organizaci a našli jsme TJ Klínovec, tady jsme setrvali dva měsíce a pak se Klínovec zrušil a následně vznikl Horoklub.

Vykristalizovalo to z trempingu, už nás nebavilo toulat se bez cíle krajinou. Později jsme různě jezdili po Krušných horách. Jardovi Merhovi jsi dal lano a jednu karabinu a on byl schopen vylézt na co jsme ukázali. Byli jsme úplní samorosti. V tu dobu jsem lezl 3-4x za týden. Skončil jsem v práci v Málkově, na kole jsme dojeli na Citeru, tam jsme do tmy lezli, a pak jeli zpátky. To jsme lezli fest.

Měl jsi nebo máš nějaké lezecké ambice a jaké cesty ti vyhovují? Máš rád prvovýstupy?

Ambice nemám, lezu pro radost. Těžký výstupy cíleně nevyhledávám. Ani jsem neměl pocit, že bych na těžší výstupy někdy měl. Lezu i cesty, které se mi nelíbí, když na ně mám. Myslím, že jsem založením kvaker, rozdrbaný oblečení, rád jdu někam celej den, toulám se po lesích, lezení

spojím s romantikou, s turistikou, s kolem. V současné době chci věnovat čas hlavně rodině. Až děti vyrostou, tak se do toho položím zase naplno.

Oslovují mne všechny krušnohorské skály, jejich historie. Spáry a převisy mi nesedí. Kout, hrana, pěkně položená stěna mi vyhovuje. Silový nemusím, protože jsem nikdy netrénoval. To mě nebaví. Hrazdu mám doma 10 let, ale udělal jsem na ní za tu dobu asi 20 shybů dohromady. Každý rok dva. Na plastický stěně jsem byl jednou, nemám rád cílený trénink.

Co říkáš na kvakerské přísloví "Mezi dvě šipky se vejde ještě jedna šipka".

Před měsícem v Hroznětíně na to přišel Svinča. Já šipky dělám, ale udržuju rozestupy. Cesty se nesmí dotýkat v žádném bodě.

Jaké máš rád lezecké oblasti?

Co se týče Krušných hor, tak jsem těžkej patriot, z nich bych nedokázal odejít. V podstatě mám rád všechny skály, ale nejoblíbenější jsou Jedlák, Kryštof, Citera, asi proto, když pomínu Perštejn, že jsem na nich začínal. K těm se opakovaně vracím. V létě rád navštívím Tisou. Ta má neopakovatelnou atmosféru, písek je nádhernej. Tisá je na to moje pískařský umění ideální. Děti se tam vyblbnou. Mám rád Rájec, je pevnej a pro děti je tam dost nevázaného písku. Nebo taky Burschlické stěny. Každá cesta na písku na mne působí magicky. Ale obecně mám raději šutráky, kde se dá jistit železem. A nejráději lezu po vlastním, má to nádech dobrodružství.

Byl jsi "škodit" i v jiných horách co se týče kvakovýstupů?

Na Šumavě jsem otevřel celou oblast, lokálního významu samozřejmě. I nejtj jsem tam osazoval. Většinou jsme tam lezli se ženou. Jmenuje se to Vimperské podhradí, jsou to skaliska pod hradem Vimperk. Jihočeši tam maj skály, ale neví o nich. To jim je musíš najít.

Jaký máš vztah k vyšším horám?

Jsou pěkný, no. Mám rád všechny hory. Tatry zbožňuju, znáš to: Tatry jsou naše! Poprvé jsem tam byl s rodiči, když mi bylo 8. Tehdá jsem ani nevěděl, že lezení existuje, to jsem byl spíš přírodovědec. Lezecky až v roce 1994 v srpnu, pak jsme do nich jezdili každé rok. Mám tam rád i zimu, ale vyhýbám se ledům, těch se bojím. V horách zbožňuju hřebenovky. A nejlepší jsou kompletní přechody celých hřebenů. To má pro mě sportovní hodnotu. Slovenský pohorí mám přechozený skoro všechny.

Jaká hřebenovka na tebe nejvíce zapůsobila?

Kompletní přechod hřebene Vysokých Tater. V létě je nejlepší jít v červnu, to jsou dlouhé dny, teplo a ještě tam je sníh, takže máš vodu. Přechod trval asi 10 dní. Můj parták byl pan Atom. Ale není to sranda. Chybí mi část od Kriváně na Rysy. Lepší je jít z východu na západ. To těžší slaniš.

Vím také, že jsi zabrousil do Alp. Můžeš zmínit tvůj výlet na Dachstein?

Tenhle výlet asi napadl mě. Seznámil jsem se s Pétou (mou nastávající), ona bydlela ve Vimperku. Tak jsme jeli na Favoritech spolu s J.Merhou, mým bráchou a V. Štorkem nejdřív na zkoušku do Vimperka. Potom jsme měli čtyři dny na Dachstein, jeli jsme tak 150 km denně. Bylo to dost kruté.

Když jsme přijeli pod Dachstein, tak už jsme moc nemohli chodit, přesto jsme došli na vrchol, po ledovci v cyklistických botech, lanovku jsme nepoužili. Byli jsme tam za úchyly, komedie. Merha, brácha a já. Vláška se musel vrátit, po 200 km směrem tam zadřel střed kola, tak šel pěšky zpátky. Merha neměl vaňič ani ešus, ten jel vždycky nadoraz. Vzal si s sebou paštiku a snědl jí první den, druhý den do plechovky od ní nalil vodu z potoka, nasypal tam polívku, zamíchal jí prstem a na sluníčku to ohřál. Vypil ji a další dva dny hladověl. Brácha vyměnil na kole asi dvacet drátů. Při návratu jsme na tom nebyli psychicky moc dobře. Projevovalo se to tak, že jsme se moc nebavili (pozn. red. Párek se pobaveně směje). Poslední den jsme jeli 260 km. Je zajímavý, že nám bylo fyzicky zle až pozítří po návratu.

Jakou túru v Alpách považuješ za nejhezčí?

Skalní lezení Hochswab - Pfaffenstain - Südwand - Zahnriess, to jsme se s Pétou napráskli do záludné cestičky, 9 krutejch dýlek, něco kolem 6+, uprostřed se nacházela vrcholovka z roku 1921 a měla 10 zápisů, my jsme spáchali první český přelet. V cestě byly umístěny pouze dva dřevěné klíny, okolo byly cesty s nýtama, ale ta naše byla bez jištění. Zapůsobila na mě historií, nádhera. Za dva roky jí ale vynejovali a tím ji zmršili.

Dále se mi líbilo letošní lezení na Mont Blanc, nejvíce emotivní byl sestup přes Bossonský ledovec.

Rád vzpomínám na Vysoké Atlas v Maroku s nejvyšší horou Djebel Toubkal 4167m.

Takže máš nejraději v horách turistiku?

Mám rád Pulturistiku tj. toulání se po horách s jistým množstvím nepotřebných kundálů v batohu. Donedávna jsme i pořádali pulturistický závod na Jezerku. Jednou vytáhl brácha nahoru sud piva (62 kg), ale někam pospíchal, tak ho nechal na vrcholu Jezerky. My tam zůstali tři nahoře a pak jsme ho půl dne táhli dolů, střídali jsme se po 100 metrech. Můj nejlepší výkon byl 50kg. Po čtyřech ročnících byl závod pro nedostatek pulturistů zrušen.

Dostal jsi se do nějaké krajní situace v horách?

Když jsme lezli na Nadelhorn 4327m (pozn. red. Wallis), tak jsem měl pocit, že jsme se dostali na kraj svých možností. Jel jsem s bráchou a s Tondou Pultarem – zakladatelem pulturistiky. Brácha jsme tam těžce vyvláčeli, byl tam trojkovej rozrchtaný hřeben, nebylo návratu, tam jsem měl pocit, že se to nevyvíjí, tak jak má. V průvodci to píšou na 4 hodin, my jsme to lezli 10 hodin nahoru a 22 hodin se sestupem. V podstatě mě ale tyhle těžší akce uspokojují.

Je nějaký spolulezec, který ti vyloženě sedí?

Jo, Atom. Jeho styl mi sedí. Když jsme páchali přechod hřebene Vysokých Tater, tak jsme leželi na cestě ve stanu. Asi v 07.00 h ráno slyšíme zip a ochranář nás vytáhne ven ze stanu, a že nám dá pokutu, povídá ale : "Pánové, máte štěstí, nemůžu vám dát pokutu", protože neměl tužku. Atom rozepne batoh, vyndá tužku a řekne: "Já vám jí půjčím", ale stejně nám jí ochranář nedal, protože neměl ani bloky. Taky má žena je dobrej parťák.

Jaké knihy rád čteš?

Mám rád všechny horolezecké knihy, všechny sbírám. Paradoxně jsem se nedokázal pročíst klasikou Juliua Kugyho „Ze života horolezce“.

Máš nějaké hrdiny či vzory?

Já jsem nikdy v životě žádný hrdiny ani vzory neměl.

Myslíš si, že horolezectví je pouze pro individuality?

Dřív lezli jen individuality, ale teď lezou i ovce stádní, a proto je horolezectví, tam kde je, tedy v pr... . Je to masovej sport, není to, co to bejvalo, mrzí mě to.

Jaký máš názor na maglajz?

Nechci odsuzovat. Nikdy jsem ho neměl, nikdy jsem ho nepoužil. Asi má význam pro špičku, ale obecně nemá na skalách co dělat. Z estetického

hlediska jsou ty bílý bližance příšerný. O písku ani nemluví, tam není o čem hovořit.

Máš rád tradiční oblečení?

To mám. Co najdu doma ve skříni na vrchu, to na sebe navleču.

Co tě stále motivuje k lezení? Jaké máš další horoplány?

Něco dělat musíš, mám rád pobyt v přírodě a abych tam nechodil jen tak naprázdno, tak lezu na ty pěkný skály, co tam vyrostly. Mám plán zkompletovat do důchodu štíty Vysokých Tater. Téhle myšlenky bych se chtěl začít věnovat. Do této doby jsem dosáhl 37 vrcholů. Do důchodu mi zbývá asi 30 let.

Jaká jsou tvá oblíbená hesla?

Nevyhrnuj nohavice, dokud nevidíš brod. Moudra přicházej a zase odcházej. Tělo má jít do hrobu zhuntovaný. Jak piju, tak lezu, a proto lezu hovno, protože piju jen čaj :-).

Jak si představuješ romantiku v horách?

Že někam dlouho jdeš, spíš tam, mrzneš při tom a ráno máš krásnej východ slunce. A nebo je mlha.

Shrnutí horolezeckého snažení:

1994 Vysoký Atlas (Maroko) Djebel Toubhal 4167m
1995 Kaisergebirge - Mitterhaiserspitze - Nordgipfel NordSlucht 2001m V + - 1200 lez. metrů
2001 Hochswab - Pfaffenstein - Südwand - Zahnriess 6+ - 9 délek
2003 Wallis - Lenzspitze 4297, VSV hřebenem
2005 Wallis - Nadelhorn 4327m, Ulrichshorn 3925m
2007 Mont Blanc 4848m
2007 Wallis - Weissmies 4023m
Přechody : 13.-17.9.1996 hřeben Malé Fatry
3.-5.7.2000 Roháče a Červené Vrchy (Huty-Svinica)
19.-28.6.2002 hlavní hřeben Vysokých Tater

Dosaženo 37 vrcholů Vysokých Tater a to různými způsoby a dále slezeno 10 vrcholů v Rakousku převážně letním lezením, přejezd na běžkách Jizerských hor a Velké Fatry.

Škodič

Vyplněný formulář Škodičovo zповědi je nutné odevzdat nejpozději na březnové schůzi. Formulář je možné stáhnout na www.horoklub.cz v sekci "Stáhni si". Vyhodnocení odevzdaných žádostí a předání hodnotných cen všem účastníkům soutěže bude provedeno na valné hromadě klubu, která se letos uskuteční 7.4.2008.

V sobotu 1.12.2007 se uskutečnil již čtvrtý ročník této významné akce, pořádané Horoklubem Chomutov. Na startu ve Vysoké Peci se sešel rekordní počet závodníků – celkem 27 a několik dalších lidí si šlo trať jenom projít mimo závod. Letošní podmínky byly proti loňsku výrazně tvrdší, protože na trase leželo velké množství sněhu, ve kterém bylo nutné prošlapávat stopu, takže bylo jasné, že letos traťový rekord určitě nepadne.

Start byl kvůli pozdnímu příchodu několika jedinců odložen až na 11:15 hod, ale hned po té vyrazil celý peloton na trať s převýšením asi 500 m, končící na vrcholu Jedláku v nadmořské výšce 851 m. Trasa byla opět libovolná, každý si ji mohl zvolit podle svých schopností, zkušeností a momentální dispozice.

Jako první dorazil do cíle David Šimek v čase 47:29 min, druhý byl Honza Unger se ztrátou 2:08 min a třetí Matěj Štastný, který doběhl 2:19 min za vítězem. Z žen byla v cíli první Petra Šišovská v čase 50:43 min, druhá Lenka Chvojková se ztrátou 3:33 min a o třetí příčku se podělily Annie Hanyšová s Bárou Štastnou, které vítězka předběhla o 8:26 min. Ostatní doběhli nebo došli do cíle během dalších 45 min.

Celkově trať absolvovalo 13 závodníků z řad dětí mládeže, což svědčí o popularitě tohoto závodu nejen mezi dospělými horolezci. Nejmladším účastníkem závodu byla Lada Štastná, která se ale nechala vynést, protože ještě neumí moc chodit. Z těch, kteří

závod absolvovali po vlastních nohou, byli nejmladšími účastníky Madla (5 let) a Adam (7 let) Maňáskovi. Výborným výkonem bylo třetí místo Matěje Štastného (necelých 13 let) mezi muži a rovněž třetí místo Báry Štastné (necelých 14 let) mezi ženami. Naopak nejstarší závodnicí byla Lenka Chvojková, která dokázala obsadit obdivuhodné druhé místo mezi ženami.

I přes nepříznivé klimatické podmínky byl tedy běh úspěšný. Škoda jen, že ačkoliv se členové ostatních oddílů neustále prezentují různými umístěními v běžeckých soutěžích, dosud nenašli dostatek odvahy na tento závod.

Jíra

Výsledková listina:

Muži

1	David Šimek	47:29 min	
2	Honza Unger	49:37 min	2:08:00
3	Matěj Štastný	49:48 min	2:19:00
4	Pepa Mezník	50:23 min	2:54:00
5	Vlastík Judytko	50:26 min	2:57:00
6	Blahoš Kluc	57:36 min	10:07:00
7	Pavel Muf Cenek	60:20 min	12:51:00
8	Radek Veselý	66:19 min	18:50:00
9	Vojta Štastný	67:33 min	20:04:00
10	Tonda Rosler	74:15 min	26:46:00
11	Petr Švamberg	74:20 min	26:51:00
12	Tomáš Hyksa	74:27 min	26:58:00
13	Jarda Ďurkovský	86:05 min	38:36:00
14	Adam Maňásek	89:00 min	41:31:00
16	Broněk a spol.	95:00 min	47:31:00

Ženy

1	Petra Šišovská	50:43 min	
2	Lenka Chvojková	54:16 min	3:33:00
3-4	Annie Hanyšová	59:09 min	8:26:00
3-4	Bára Štastná	59:09 min	8:26:00
5	Lucka Lamparová	62:45 min	12:02:00
6	Jana Šafrová	72:54 min	22:11:00
7	Týna Švambergová	72:55 min	22:12:00
8	Pája Bártová	86:05 min	35:22:00
9	Madla Maňásková	89:30 min	38:47:00

Traťové rekordy:

muži:			
2006	Pepínko Kotyk	30:57 min	
2005	Jarda Ďurkovský	41:23 min	10:26
2004	Pája Suchopárek	45:00 min	14:03
2007	David Šimek	47:29 min	16:32

ženy:			
2005	Iva Bartůňková	44:54 min	
2006	Lucka Fischerová	47:22 min	2:28
2004	Dejvina Šišovská	49:00 min	4:06
2007	Petra Šišovská	50:43 min	5:49

Stoupám tichým lesem, na botách, které rozrývají starý občasný namrzlý sníh, mi ulpívají kousky bílého nadělení a unavené Slunce mě chvilkami pohladí, když ke mně pronikne přes větve

jehličnanů. Voní, opravdu to tu voní, krásou a svobodou. Snad nic nenapovídá tomu, že za tři dny budou Vánoce. Utíkám z města na Sněžku (1602,3m) do našich domácích hor Krkonoše. Slíbil jsem si, že jednou přespím na nejvyšší hoře ČR a zvěčním západ i východ Slunce. Zatím to vypadá, že bude počasí vděčné, ne jak minulý rok, kdy mě kopec nabídl jen mlhu, nárazový vítr do 90 km/h a poté prudký déšť.

Bez zaváhání míjím Růžohorky (1251,1m) a "mozol" se pomalu sklání k obzoru. Potkal jsem cestou jen pár lidí a vůbec mi nepřekáží, že slyším jen sám sebe. Když se nacházím na posledním výšvihu, docela poctivěm stoupání, tak se na Západě nachází fialově zbarvená obloha. Připadám si jak Japončík a mezi oddechy mačkám spoušť fotoaparátu.

Dosáhl jsem vrcholu, pohled dolů je působivý. Všude v údolí se nachází inverze. Měsíc svítí a tma není z nejtemnějších. Na mé tělo naráží poryvy větru, kterými je vrchol snad bez přestání atakován. Oceňuji teplo péřovky vyrobené v 70. letech, kterou jsem dostal od pana Chvojky a asi po třech hodinách hloubání a kochání se, se rozhlížím po místě na spaní. Vzhledem k tomu, že už ráno mě škrábalo v krku, dal bych přednost něčemu chráněnému před mrazem a větrem. Jdu se zeptat do budovy lanovkáře, zrovna zavírá dřevěné dveře a trochu překvapeně na mě zírá, když vystupuji ze tmy. Žádám ho o místo pod střechou a on mě obdaří čajem, "nápojem přátel" - slivovicí, příjemným povídáním o něžném pohlaví a spánkem na posteli.

Po sedmé ráno již stojím na plošině lanovky a jsem připraven zvěčnit ten krásný úkaz přírody. Slunce se probouzí a tyto chvíle můžou bezpochyby konkurovat východům Slunce ve vyšších horách. Užívám si to naplno, obloha je krásně zbarvená ohnivě oranžovou barvou až do žluta a v údolí je nepropustná vrstva inverze, která celé to divadlo činní fotogenickým. Po chvíli přijíždí jiný lanovkář, který ve službě střídá Radka, chvíli si povídáme o skalách a já se kolem 08.00 h vydávám směr Luční bouda (1420,9 m) a Výrovka (1356,8m) do místa mého startu, tedy Pece pod Sněžkou (754,2m). Celou dobu mě doprovází krásné počasí, teplota kolem 13°C. Až v údolí je zase kosa a mlha.

Myslím, že hezčí dárek k Vánocům jsem si nemohl dát.

Blahouš "Smrtihlav"

MANTANA v horolezecký občasník v vydává **HOROKLUB** Chomutov v Adresa klubu : HOROKLUB Chomutov, Husova 2806/83, 430 03 CHOMUTOV, tel.474/624068 v e-mail klubu : horoklub@horoklub.cz v e-mail mantany : mantana@horoklub.cz v webové stránky klubu : <http://www.horoklub.cz> v webové stránky metodiky : <http://metodika.horoklub.cz> v sazba : Microsoft® Word 02 v U P O Z O R Ě N Í - nadále bude občasník MANTANA k dispozici na schůzi, na klubu, na umělé stěně, na internetu nebo bude zaslán mailem